

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΡΦΙΑΤΗΣ *κατά* ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 34025/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

20 Μαρτίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Κορφιάτης κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, γραμματέα τμήματος.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 28 Φεβρουαρίου 2008,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 34025/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Διονύσιο Κορφιάτη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Γ. Λιάπη, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Σκιάνη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 2 Απριλίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούμενο τις διατάξεις του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1951 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. Στις 6 Ιουνίου 1998, ο προσφεύγων συνελήφθη και τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση για αγορά και κατοχή ναρκωτικών. Η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τις 23 Ιουλίου 1999 και κατόπιν αναβλήθηκε για τις 10 Σεπτεμβρίου 1999, μετά από αίτημα του προσφεύγοντος ο οποίος επικαλείτο κώλυμα του δικηγόρου του.

6. Στις 10 Σεπτεμβρίου 1999, το Κακουργοδικείο Αθηνών κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο και τον καταδίκασε σε ποινή κάθειρξης δώδεκα ετών (απόφαση αριθ. 2781-2782-2783/1999). Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 18 Ιουνίου 2003.

7. Εν τω μεταξύ, στις 18 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων αποφυλακίστηκε και τέθηκε υπό δικαστικό έλεγχο για λόγους υγείας.

8. Μετά από τρία αιτήματα αναβολής που διατύπωσε ο προσφεύγων για λόγους υγείας, η κατ'έφεση συζήτηση έλαβε χώρα στις 21 Ιουλίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία το Εφετείο Αθηνών μείωσε την ποινή του σε πέντε έτη κάθειρξης (απόφαση αριθ. 1364/2004).

9. Στις 23 Σεπτεμβρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης, αμφισβητώντας ειδικότερα την αξιολόγηση των αποδείξεων και το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης.

10. Στις 4 Ιανουαρίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση, κρίνοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν δεόντως και επαρκώς αιτιολογημένη (απόφαση αριθ. 12/2006). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου 2006.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» και ισχυρίζεται ότι αν η κατ'έφεση διαδικασία είχε λάβει χώρα νωρίτερα, δεν θα υποχρεούτο να μείνει στη φυλακή για τόσο μεγάλο διάστημα. Διακρίνει μία παραβίαση του άρθρου 7 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο θα εξετάσει την αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, τη μόνη εφαρμοστέα διάταξη εν προκειμένω, το οποίο προβλέπει:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασιμίου πάσης εναντίον κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν προσφέρεται για κριτική, λαμβανομένων ειδικότερα υπόψη των καθυστερήσεων που προκλήθηκαν από τα αιτήματα για αναβολή που διατύπωσε ο προσφεύγων.

13. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 6 Ιουνίου 1998, με την σύλληψη του προσφεύγοντος, και περατώθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2006, με την απόφαση αριθ. 12/2006 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε συνεπώς περισσότερο από επτάμισι έτη για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

16. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pélissier et Sassi*).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Είναι αλήθεια ότι τα αιτήματα για αναβολή που διατύπωσε ο προσφεύγων ευθύνονται για μία καθυστέρηση περίπου δεκαπέντε μηνών στη διεξαγωγή της διαδικασίας. Ωστόσο, δεν υποστηρίχθηκε ότι τα αιτήματα αυτά ήταν ανατιολόγητα ή παρελκυστικά. Σε κάθε περίπτωση, οι καθυστερήσεις που προκάλεσε ο προσφεύγων δεν μπορούν από μόνες τους να εξηγήσουν τη μακρά διάρκεια της διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η

διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

18. Επικαλούμενος το άρθρο 6 §§ 1 και 2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονεύεται για το δίκαιο της διαδικασίας. Αμφισβητεί τον τρόπο με τον οποίο αξιολογήθηκαν οι αποδείξεις και υποστηρίζει ότι τα επιληφθέντα δικαστήρια δεν ανταποκρίθηκαν στην υποχρέωσή τους να αποδείξουν την αλήθεια και να προστατεύσουν τα δικαιώματά του ως κατηγορουμένου.

Επί του παραδεκτού

19. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, το Δικαστήριο δεν διέκρινε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της.

20. Έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

22. Ο προσφεύγων αξιώνει 30.000.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα ποσά που συνήθως επιδικάζει το Δικαστήριο σε παρόμοιες υποθέσεις.

24. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επιμήκυνση της επίδικης διαδικασίας πέραν της «λογικής προθεσμίας» προκάλεσε στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη, που αιτιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, του επιδικάζει 5.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

25. Ο προσφεύγων δεν ζητεί κανένα ποσό για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Συνεπώς, δε συντρέχει λόγος να του επιδικαστεί κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

26. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το

επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 20 Μαρτίου 2008 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος